

st. 10

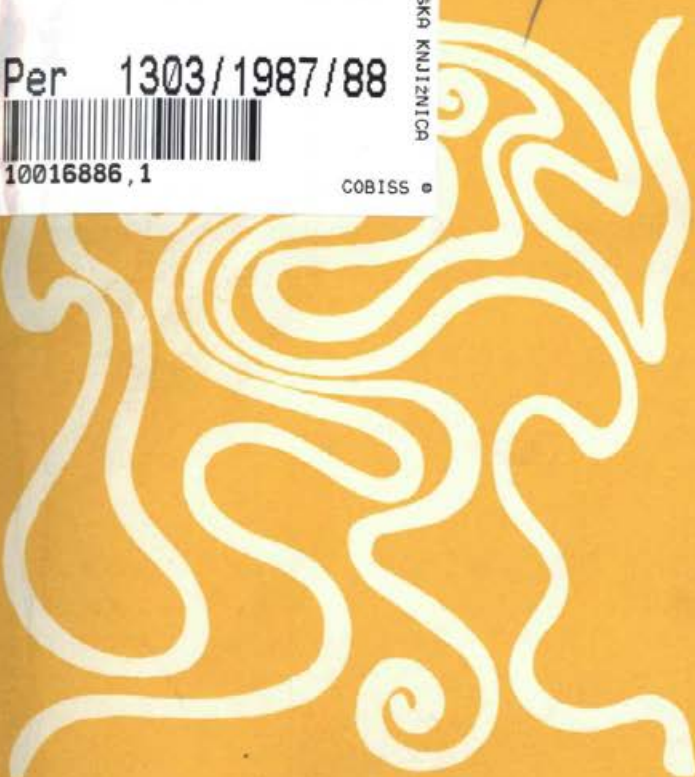
GORISKA KNJIZNICA

Per 1303/1987/88

10016886, 1

COBISS

IZVIR

glasilo sgš
»veno pilon«
ajdovščina

P

1303

8817861/1987

J 7

16.886/1987

Dragi in spoštovani podrejeni osebek moškega ali ženskega spola, začasno premikajoč se po SGNŠ!

Člani uredniškega odbora smo se odločili, da ti bomo skušali olajšati gorje, ki te spremlja vsak dan. Zato ti ponujamo prvo letošnjo številko glasila in v njej prispevke mladih obetajočih umetnikov.

Razveseliti smo te hoteli z romantičnimi spomini na proste dni poletja in kupom zanimivih prispevkov namenjenih branju za hec in kratek čas.

Izvedel boš tudi, kako se je razpletla naša nagradna igra z razglednicami.

Ne ustraši se, ko boš zagledal na eni strani pod naslovom "Kaj misliš?" kopijo tvoje ideologije, življenjskih misli in tvojega kulturnega (nekulturnega) bistva.

Zahvaljujemo se ti za dober prispevek (če je bil objavljen) ali vsaj za dobro misel.

In če še nisi premagal svoje sramežljivosti, ti svetujemo, da enkrat pozabi svoje predsodke, odpri oči in stopi korak naprej! V čisto prihodnost! K izvirnemu glasilu!

Vabimo in pozivamo te, da narediš tisto, kar ti že toliko časa leži na srcu in dodaj Izviru popolnosti še svoj pečat; napiši ali nariši prispevek za Izvir!

Ne izgubi se v anonimnosti! Mogoče bodo nekoč po tvoji smrti odkrili tvojo mladostno genialnost in te častili ter se v šoli piflali na pamet tvoje besede.

K nesmrtnosti in ustvarjalnemu užitku!

Glavni urednik

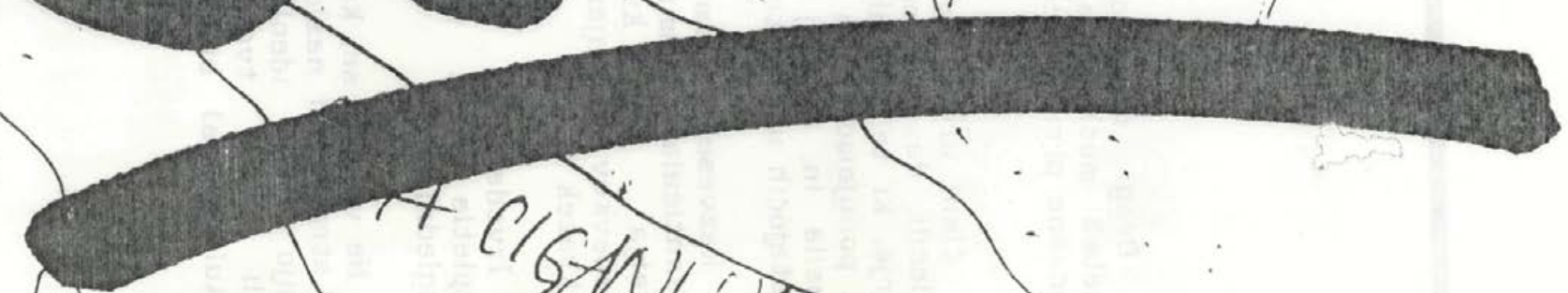
BRIGAD

BULO TO JE COMAR

SUPER!

A CIGANICA

Šola, najpomembnejša stvar življenja, nikakor ne bi smela biti pozabljena niti med počitnicami. Uredniški odbor, vedno založen s pametnimi, zanimivimi in šokantnimi idejami, si je v ta namen že konec lanskega šolskega leta izmislil nagradno poletno igrico - pošiljanje razglednic od vsepovsod. Razred, ki bo poslal največ razglednic na šolo, bo kot zmagovalec seveda ustrezno nagradjen.

Tri mesece kasneje

V nabiralniku se je stiskalo 89 razglednic - dokazov, kje vse smo bili in kaj vse smo videli, in hkrati spominov - na dneve, obarvane s soncem, morjem, potovanji, doživetji.

Razglednice smo prebrali, se med branjem nasmejali in najboljše - naj... naj... najbolj izvirne in najbolj žuristične - objavili. Tretje mesto so zasedli mladi nadobudneži iz 2.NMD, ki so poslali 19 razglednic: - 5 z morja

- 7 iz gora
- 3 iz ostalih republik Jugoslavije
- 4 iz različnih krajev Slovenije.

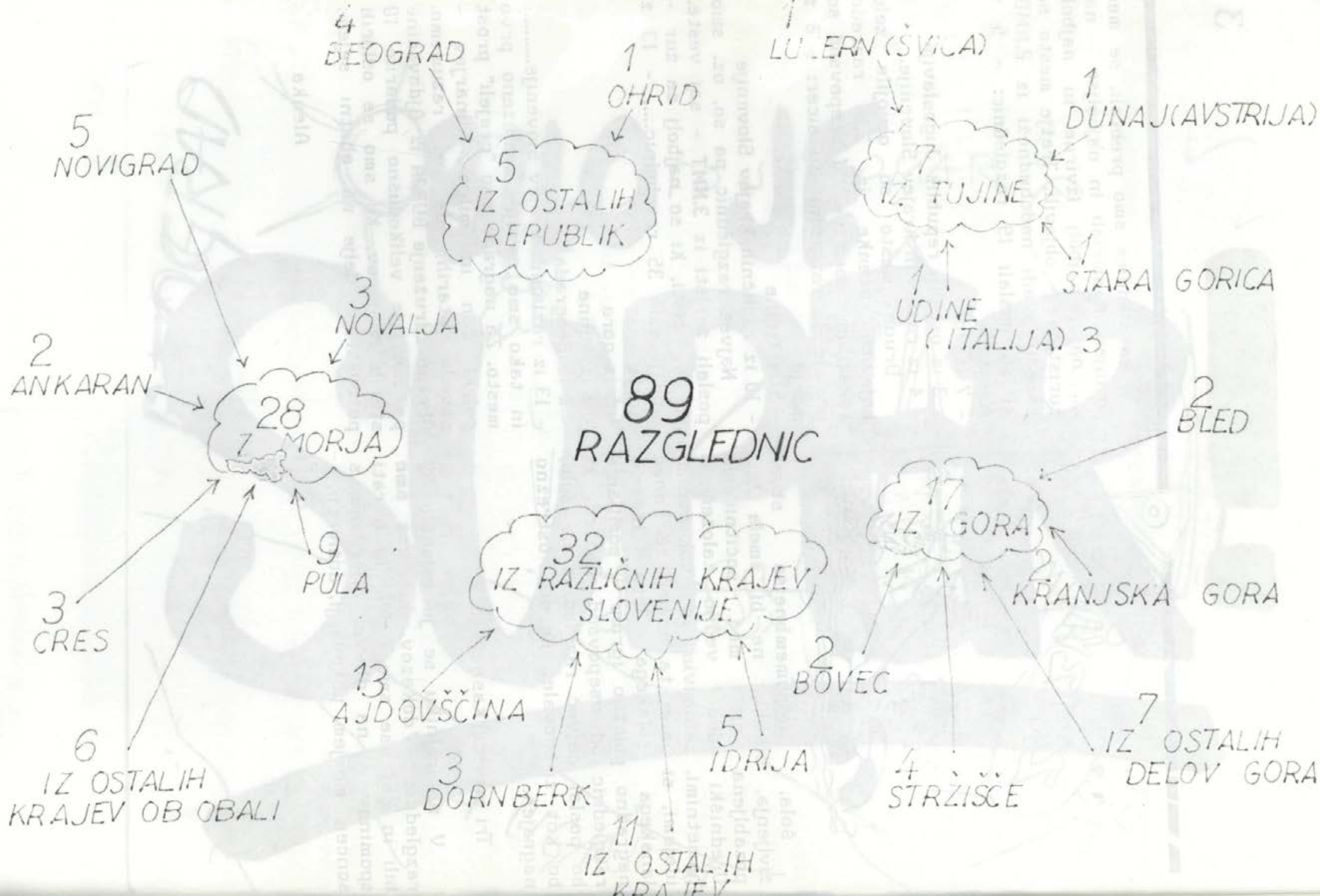
Drugo mesto so osvojile zelo bojevite učenke iz 3.b razreda tekstilne usmeritve. Od vsepovsod so poslale 23 razglednic in sicer: - 8 z morja

- 5 iz tujine
- 10 iz različnih krajev Slovenije

Največ razglednic pa so, oz. smo poslali žuristi iz 3.NMT - saj veste, to so tisti, ki so najbolj za žur - poslali smo 35 razglednic..... - 13 z morja

- 5 iz gora
 - 2 iz tujine
 - 2 iz Beograda
 - 13 iz različnih krajev Slovenije.....
- in tako smo osvojili zasluženo prvo mesto. Za nagrado smo "prejeli" prost šolski dan in milijon dinarjev - seveda starih, da se razumemo. Obrtno združenje BURJA iz Ajdovščine pa nam je velikodušno podarilo 10 starih milijonov, ko smo se odločili potovati v Celje na obrtni sejem.

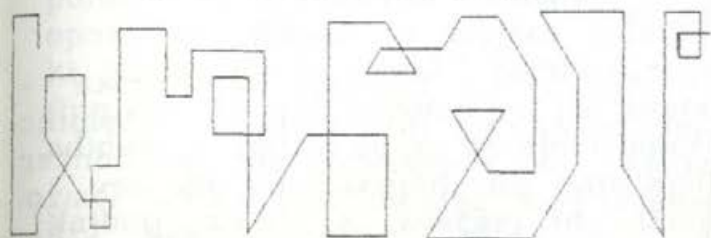
Alenka

Kako je 3.d zmagal v igri z razglednicami

- Ti rečem, da ne bomo zmagali ...
- Kaj pa če bi? Koliko razglednic si poslala?
- Nobene.
- "Norc", ne držiš s "klasam".

- Kaj je rekla?... Da smo zmagali?!
- Ja, super, špas, samba!
- Kam gremo ??!

MALORCO

VELIKO KLADUŠO

Ciper

Bogensperk

Ljubljano

ALBANIJO

- Skrlj: Celje
- Ostali (skoraj vsi): Celje ?!?!
- Na obrtni sejem.
- Zakaj pa ne?

In smo šli. Imeli smo čisto svoj avtobus in vsak svoj sedež, pa še ostalo jih je. Res ne vem, zakaj so se nekateri gnetli na zadnjih sedežih, ko pa so bili spredaj še vsi prosti. In ker nismo enostranski, smo z enim predlogom združili še dva druga. Pot nas je vodila po hribskih in dolinah, točno do sredine Slovenije, kjer smo se fotografirali na, ob in pred sredino moje dežele. Ogledali smo si kmečki turizem in se primerno osveženi odpeljali do gradu Bogensperk. Ustrahovali so nas s čarovnicami in lovskimi trofejami. A nismo se bali, saj smo vedeli, da je bilo tako že pred "en tauzent in tolk lejti", ko je tam Valvazor ustvarjal svojo Slavo vojvodine Kranjske. In ves ta čas sta naše nadobudne noge nadzorovala prof. Blažkova in prof. Likar. Enemu izmed dvojice se je zahotelo na obisk k Askercu, a nas bolj zanima moderna tehnologija in zato takoj v Celje. S pomočjo zdravega ženskega jezika in najponižnejšega izraza obžalovanja smo brezplačno vstopili na razstavni prostor: stroji, obleke (tudi poročne), igrace, hrana, pijača, elektronika, audiozvočne naprave, nahrbtniki, uhani, vezalke, nalepke, kaktusi, skratka ogleda za 4 ure. Avtobusni sedeži so kar prav prišli, tako kot tudi neizogibni krof na Trojanah. Ja, to je bil tisti ponedeljek...

Lucija Bogataj

UTRIP LONDONA

London - mesto, ki je ljudi že od nekdaj privlačilo in jih vabilo v svoja nedra, mesto, ki obiskovalcu nudi obilo zabave in znamenitosti, mesto kot tisoče drugih mest po svetu in vendar tako drugačno.

Poskusajmo z Marinom Pavličem v mislih potovati po Londonu in vsrkavati njegove lepote. - Kakšen je London v očeh turista ob prihodu?

Takoj ob prihodu na letališče me

je presenetila izredno stroga carina. Poleg običajnih carinskih pregledov se cariniki prepričajo, če imaš dovolj denarja za bivanje v Londonu zavarovati se namreč hočejo pred ljudmi, ki iščejo zaposlitev. Prav tako moraš imeti povratno karto - dokaz, da boš čez določen čas zapustil deželo.

Stavbe v Londonu so nizke - nebotičnikov in visokih stolpnih skoraj ni. Presenetil me je center mesta, poln zelenic in parkov. Temza, ki je bila zadnje čase zelo onesnažena, so pričeli čistiti in prijetno je potovanje po njej in ogled starega dela mesta - ostankov pristanišča. Vse stavbe, ki so bile prej pristaniške, so preurejene v zabavišča in poslovne prostore.

Zvečer se ljudje množično zbirajo okrog osvetljenega Big Bena. Takrat je pravi trenutek za fotografiranje tega orjaka. Za ogled mesta imajo posebne zelene avtobuse z odprtimi strehami. V eni uri in pol si lahko iz avtobusa ogledaš najzanimivejše stvari v mestu.

- Kakšen je utrip mesta med tednom, ob vikendih?

Zanimivo je predvsem to, da Angleži med tednom sploh ne hodijo zvečer ven. Zjutraj odidejo v službo, popoldan so doma. Mesto zaživi šele

v petek, ko dobijo plače in odhajajo cele družine v "pub"-e. Tam pijejo in jejo in London se v petkih zvečer spremeni v "mesto pijancev". Ob sobotah in nedeljah pa družine množicno odhajajo v parke, kjer pripravljajo piknike. Družine sedijo na odejah, na sredini pa košara polna dobrot Prav zanimivo jih je opazovati. Nikjer ne najdeš zelenice, ki je ne bi "okupirali" počitka željni Angleži. Ko se odpočijejo, pa zvečer odidejo v igralnice in igrajo flipperje - vsi, od najstarejših do najmlajših. Najbolj živo je zvečer in ponoči okrog Piccadilly circusa in Regent streeta. Mesto je polno "pankičev" s pobarvanimi lasmi, raztrganimi oblekami, polnimi verig. V nasprotju z videzom pa so to izredno prijazni fantje. Videl sem enega izmed njih, ko je starki odpiral vrata. Postali so že prava značilnost mesta in jih najdeš tudi na razglednicah. Fotografirajo se s turisti - za denar seveda.

Zvečer pa je v središču mesta veliko "umetnikov", ki služijo denar tako, da zabavajo mimoidoče.....

- Kaj pa mladi? Zahajajo v diskoteke?

Da. Vendar so diskoteke pravo nasprotje naših. Tu velja železno pravilo, da v diskoteko ne smeš v jeansu. Sploh pa je značilno to, da se tam večinoma pleše in pije v

glavnem brezalkoholne pijače. Saj pravim, pravo nasprotje naših diskotek. Da bi Angleža videl v disku pijanega? Ha, ha. Tega pa zlepa ne doživiš.

- Si v Londonu srečal veliko Jugoslovanov?

Da. Kar veliko jih je. Zanimivo pa je to, da jih srečaš v najbolj razvpitih in najdražjih trgovinah v Regent street in Oxford street. Srečal pa sem tudi nekaj mladih, ki so prišli v London z namenom, da se izpopolnijo v angleščini. Dopoldan hodijo v šolo, popoldan pa pomagajo družini, pri kateri živijo.

Ko pa smo že pri Jugoslovanih, naj povem, kaj se mi je zgodilo nek večer, ko sem se vračal domov. Peljal sem se v podzemni in k meni prisedeta dva moška in ženska in med nami se razvije pogovor. Ko sem jim povedal, da sem iz Jugoslavije, začne moški govoriti rusko. Povedal sem mu, da ne razumem niti besede in on se je sila začudil - iz Jugoslavije je, pa ne razume ruščine. Angleži so namreč prepričani, da smo mi tesno povezani s Sovjetsko zvezo, tako, kot smo mi prepričani, da Angleži pijejo popoldanski čaj ob petih.

- Ali ga ne pijejo?

Ko Angležem postaviš to

vprašanje, se nasmehnejo in povejo, da jih to vprašujejo le Jugoslovani in Italijani. Nato pa razložijo, da čaj pijejo po večerji, ko se doma zbere vsa družina. Včasih pijejo čaj s sladkorjem, včasih brez njega, obvezno pa z mlekom.

- Kaj pa prehrana?

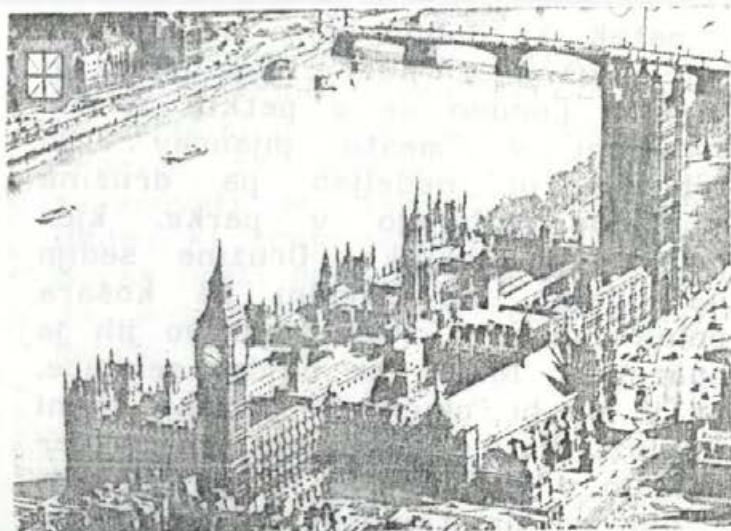
Povprečna angleska družina živi skromno. Jejo predvsem veliko zelenjave, mesa, ki je izredno poceni, pa jejo zelo malo. Iz lastnih izkušenj njihove hrane res ne bi mogel pohvaliti.

Kako pa se odvija promet s tako velikim številom prebivalcev?

Londončani osebnih avtomobilov za vožnjo po mestu sploh ne uporabljajo. Vozijo se s podzemno železnico ali avtobusi, ki so, v nasprotju z našimi, izredno točni. Ljudje so izredno disciplinirani in čakajo na javna prevozna sredstva v kolonah in sploh ne poznajo prerivanja. Če pridejo na avtobus, pride že čez nekaj minut naslednji....

Zanimivo je, kako prevozniki kontrolirajo vozne karte. Da bi se izognili gneči pri vstopu, potnikom pregledajo karte pri izstopu.

Promet nadzirajo miličniki na konjih.

- Zakaj na konjih?

Ne vem. Jih je pa prav hecno videti.

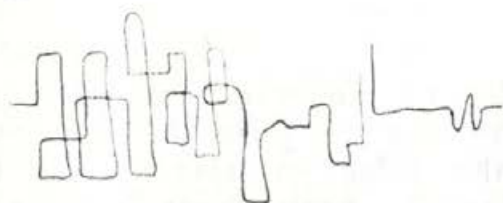
- Tujce verjetno zelo zanimajo trgovine?

Da. Glavni nakupovalni ulici sta Regent street in Oxford street. V trgovinah lahko najdeš čisto vse in ni se ti treba bati, da boš prevaran, ker tu velja zakon, ki štiti kupca (vsako slabo blago lahko zamenjaš - velja tudi za hrano). Če blago drago plačaš, si lahko brez skrbi, da je tudi kvalitetno

No ja, prav zanimivo je takole pohajkovati po Londonu.

Pavlič Marin
Zonta Laura

Ali kdo ve, kaj je počitniška zveza?

Ne veste? Kako to?

Ali ste se že sploh vprašali, kaj je to?

Saj vem, da ne.

Zato pišem o počitniški zvezi, da boste pravilno obveščeni.

Namen počitniške zveze je, da s pomočjo nje in njenih popustov pri raznih potovanjih spoznamo vse lepote naše prelepe domovine, se česa naučimo in razvijamo prijateljstvo ter bratstvo z drugimi narodi in narodnostmi v SFRJ in pa tudi izven njenih meja.

Taka je definicija počitniške zveze - zapisana v delovnem programu SGNŠ za leto 86/87.

Osnovni podatki, ki povedo veliko ali pa bore malo. Toliko, da zadovoljijo površnega bralca.

In če ustaviš nekoga na šolskem hodniku in ga povprašaš o podrobnostih, začne z:

"Ne vem, mogoče je to krožek, ki je bil napisan na seznamu - na tistem seznamu o izvenšolskih dejavnostih."

- Ali pa: "Ne vem, me ne zanima."

In še: "Ja, to se pa tudi jaz sprašujem; rad(-a) bi vedel(-a), kaj je to."

In vsi potem sprašujejo, toda nihče noče priti stvari do dna.

V pravilih občinske organizacije Počitniške zveze Slovenije piše:

V organizacijo se prostovoljno združujejo mladi, da bi preko različnih aktivnosti organizirano skrbeli za vsestranski razvoj in napredek mladinskega turizma (izletništvo), potovanja, letovanja, zimovanja in drugih rekreativnostih mladih.

Organizacija je sestavni del Počitniške zveze Slovenije in Počitniške zveze Jugoslavije. Deluje na osnovi idejnih in programskih izhodišč občinske organizacije ZSMS v Ajdovščini.

Člani organizacije so lahko pionirji (od vstopa v pionirsko organizacijo) do 14 leta ter mladinci do 27 leta. Članstvo v organizaciji se izkazuje s člansko izkaznico.

S pomočjo izkaznice lahko člani Počitniške zveze ceneje prebivajo v mladinskih hotelih

Žal pa ugodnosti potovanj s Počitniško zvezo ne moremo izkoristiti, če uporabljamo usluge raznih turističnih agencij.

Torej, če bi hoteli prijetno počitnikovati, tako, da bi bil vaš zep kolikor toliko poln, obrnite se na Počitniško zvezo.

Ne bo vam žal, pa se ostalim povejte, da ne bo prišlo do kakšnih zmot.

Prav?!

Snezka 3.d

PIŠMO OD NEKOD

No, pa se vam končno oglašam. Skoraj sem že pozabila na vas. Vse je tako daleč; vi, šola in moji osebni problemi, prevečkrat nezanimiva Ajdovščina in enolično jugoslovansko življenje. Vse je tako oddaljeno in skoraj neresnično. Kar pa vidim in doživljam tu, napolnjuje vse moje misli in ves moj čas.

Mala, ljubka in prijetna vasica s tisoč sedemsto osemindvajsetimi prebivalci - tisoč sedemsto devetindvajseta sem jaz. A samo še danes, še zadnji, šestindvajseti dan. Niti cele štiri tedne nisem preživela tu, pa se mi zdi, da sem tu že dve leti. Neverjetno sem se vzivela v njihov način življenja. To so prijazni, zanimivi ljudje, pa vendar naravnost. Mala vasica je kljub novim blokom, asfaltiranim cestam in tovarnam ohranila svojo romantičnost. Sredi valovite zelene pokrajine, med polji in gozdovi, poleg jezera. Med Zurichom in Luzernom, v Švici.

Torej, danes odidem, oziroma odletim. Prvi september je strašansko neprijeten datum, ko se morajo vse lepe sanje pretrgati. Ko

bi se vsaj moje poletje nadaljevalo! Ta pravljica se vendar ne sme končati!

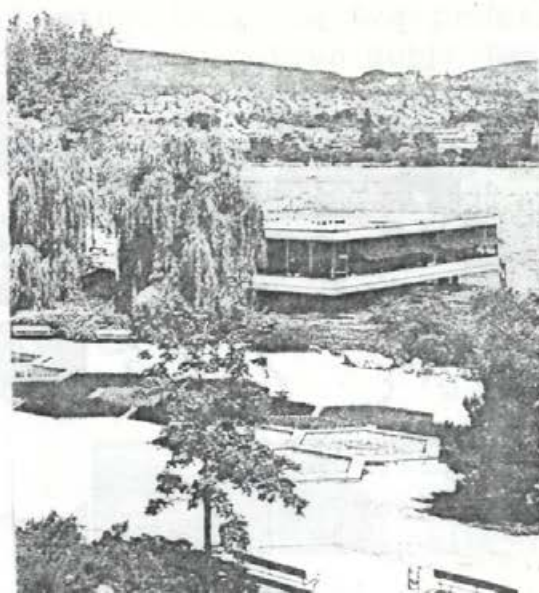
Kot princesa v lepem belem gradu, tako se počutim jaz od prvega dne naprej. S precej strahu sem prvi dan stopala iz letala. Zurich - strašansko velikansko letališče, dolgi hodniki, ogromne dvorane, nešteto ljudi in nešteto jezikov okrog mene. Takoj začutiš, da si v središču sveta. Množica valovi in te nosi s seboj in malo je manjkalo, pa bi se izgubila že prvi dan.

Pravo nasprotje visokih, modernih stavb, megalomanskih tovarn, krizišč, trgovin z vrhunsko modo, prometa in hrupa je moja mala mirna vasica, stara 808 let. Musterschwanden je pravzaprav

mного predolgo ime zanjo. Pa naj bo za švicarske pojme še tako majhna, čisto vse ima, kar rabi: trgovino, vrtec, šolo, hišice in bloke, gostišča in hotel, tovarnice z najmanj stiriimi in največ 25 delavci, frizerja, kino, pošto, bazen, banko, športna igrišča, park, avtosolo, disko ... in polno polno rož in zelenja in čisto nič papirčkov in smeti. Če hočeš verjeti in si predstavljati, moraš videti; gledati pa moraš s srcem. Mene je to presunilo, takoj sem vzljubila Švico in njene lepote.

Še najmanj od vsega mi je všeč sredstvo, s katerim se Švicarji sporazumevajo med seboj, to je švicarski jezik. Po dveh letih nemščine je pač precej težko v švicarskih zamotankah iskati neko daljno podobnost z nemskimi besedami. Precej dni me je stalo, da sem se opogumila in si upala spregovoriti, potem pa je kar slo. Vedno pa sem za vsak slučaj rekla, da se nemščino učim šele prvo leto.

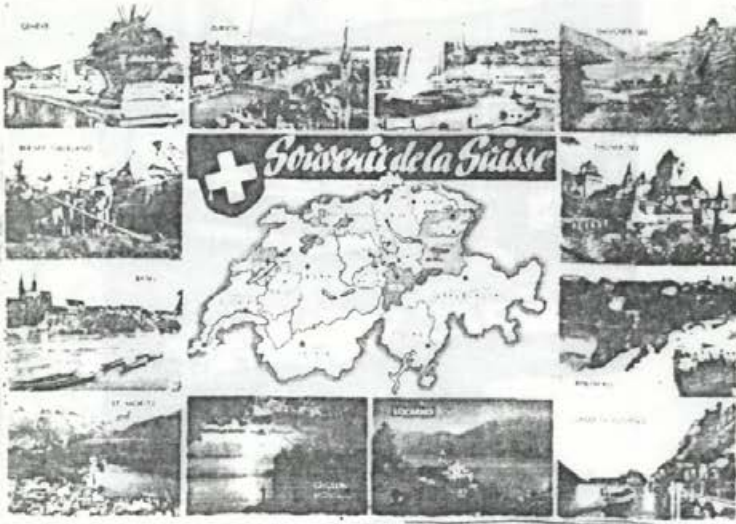
Sicer pa tu tujec ni nič posebnega. Švica je nasploh internacionalna dežela. V tovarni (tovarnici), kjer sem preživela 104 plačane ure, dela pet švicarjev, trije Francozi, pet Italijanov, pet Turkov, dve Španki, DER CHEF pa je Nemec. Pa se vsi čisto dobro razumejo. Sprejeli so me zelo lepo. To me je presenetilo in se mi je zdelo tako čudovito, da mi sploh ni bilo težko delati še dva dni več, kot sem načrtovala.

Še dosti bolj zanimivi pa so bili popoldnevi in konci tedna. Krajši in daljši sprehodi in izleti s kolesom, z vlakom ali peš. Dosti sem pohajala in zapravljala denar, prekolesarila sem cel Aargau (kanton v Švici). Ljudje tu neverjetno dosti tečejo in kolesarijo. Sploh pa v takem okolju človeku skoraj ne uspe biti bolan: na eni strani gozd z urejenimi potmi in stezami, na drugi strani jezero, vse vrste rekreacije; od plavanja do veslanja ter drsanja pozimi. In vse je čisto. Milo rečeno - večina stvari je bolj urejenih kot pri nas. Še kino ima mehke in super udobne sedeže, posebnost pa je GELATI - premor na sredi filma, ko dobiš sladoled ali Coca-colo zastoj.

Večino mojih švicarskih prijateljev sem spoznala na bazenu, v Schneeflocke (snežinka) - v majhni slasticarni, kjer dobiš vse možne vrste sladoleda, najboljši pa je glazirani iglu; in v Orange, to pa je disko. Lahko dodam še en statističen podatek: od petih fantov (švicarskih) so stirje zanimivi, od teh stirih pa sta dva zelo prikupna. In kako znajo plesati! Pa še nekako bolj odkritosrčni in prijateljski so kot naši (naj ne bo nihče užaljen!). Med njimi nisi prav nič manj vreden, če si aus Jugoslawien.

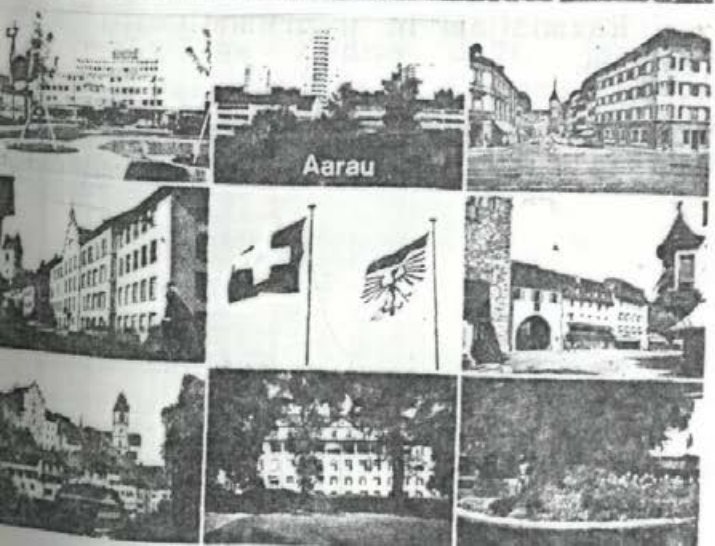
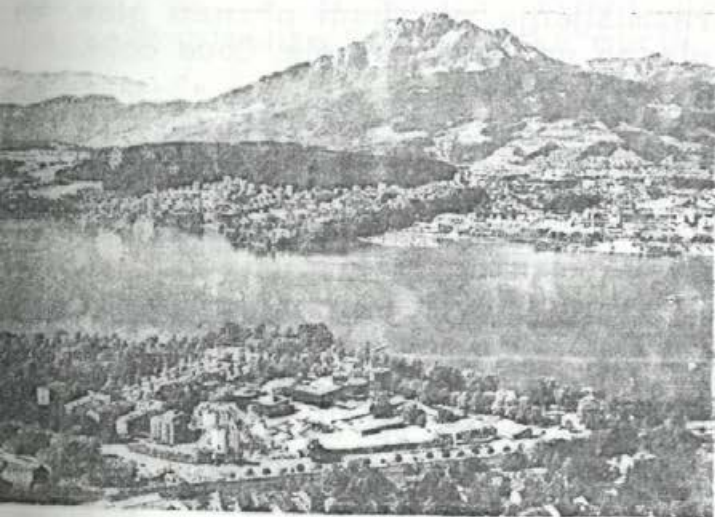
Pozabila sem opisati še muzeje, gradove, jezera, gore in druge naravne lepote, švicarsko modo, specialitete in običaje ... Ampak to mora človek sam videti. O primerjavah in razlikah med Jugoslavijo in Švico ter o prednostih kapitalističnega sistema pa raje ne bi govorila, da ne zaprejo mojih staršev.

Mogoče je videti vse preveč idilično in najbrž vidim švico samo z lepe strani. Preživela pa sem toliko lepega, da si nazaj domov sploh ne želim. Če bi lahko ostala Toda tu je letalska karta, kovček, ki grozi da bo počil - vse diši po slovesu. Res je težko oditi, posebno kadar točno veš, da puščaš za seboj najlepši del svojega življenja, toliko novih in vznemirljivih doživetij in košček srca. Bilo je kot lepa zgodba, ki pa se je končala in se je lahko samo še spominjaš.

Pošiljam vam žalosten pozdrav

Janja 3.d

FRENDI NA DRUG NAČIN

Do you wish to make new friends, without meeting them?

Za prijatelja imaš lahko pankerja iz Anglije, eksotično lepoticco iz Mauriciusa, tipe po Evropi od Francije do Poljske, od Nizozemske do Italije ali pa čez luže v ZDA in na Japonskem.

"Čist simpl" je. Ti si doma, na Primorskem, "prjatlom" pa pišeš! Njihove naslove pa dobiš takole: Piši na naslov:

INTERNATIONAL
PEN FRIENDS
P.O. BOX 340
DUBLIN 12
IRELAND

in v angleščini prosi za prijavnico (application form). Če boš priložil še svoj naslov, jo gotovo dobiš domov.

Prijavnico seveda izpolniš. Tako se prijaviš v ta klub za dve leti, plačaš članarino, ki ni visoka,

podčrtaš države, v katerih bi rad imel prijatelje, ali bi rad fante ali punce, podčrtaš svoje hobije ter si izbereš jezik, v katerem bi si rad dopisoval (izbiraš med 8 jeziki). Prijavnico pošlješ na isti naslov.

Čez čas te bo organizacija obvestila, da si postal njen član ter ti poslala toliko naslovov, kot si jih želel imeti in čez leto dni bo tvoj naslov poslala na prav toliko drugih.

Ostane ti samo še pisanje pisem, menjavanje slik, po želji zbiranje znamk, pisne debate, spoznavanje življenja drugod, etc. In če postaneš s tistim, ki mu pišeš, res pravi, res pravi prijatelj, ga lahko tudi kdaj obišeš.

Yeah, a lot of wonderfull things will wait for you if you write to I.P.F.

V.I.

"Marseille"

Železniška postaja v Monfalconu je polna ljudi, katerim se mudi na pravkar prispeli vlak.

Prerivamo se med to gručo, da bi čim prej prišli na vlak in našli mesto, kjer bi lahko sedli. Komaj nam to uspe, vlak že zapušča postajo.

Vozimo se od mesta do mesta in vsako je lepše od prejšnjega. Zrem skozi okno in opazujem okolico. Iz razmišljanja me zbudi neznan glas, ki glasno vpije: "Coca cola, Coca cola..."

Nekateri v kupeju kupijo kaj za pod zob, jaz pa še kar naprej strmim skozi okno, čeprav je zunaj že temna noč.

Težko čakam, kdaj bom prišla na cilj. Marseille! Sprašujem se, če bo še tako, kot je bilo, ko sem bila še majhna, če bo to mesto še naredilo name tak vtis kot takrat.

Razmišljam in v premišljanju tudi zaspim.

Zbudim se zgodaj zjutraj na italijansko - francoski meji v

Ventimigliji. Vstop carinika me spomni na mojo dolžnost. Pokažem mu potni list in povratno vozno karto. Po odhodu carinika vlak še nekaj minut stoji, potem pa počasi zapušča postajo. Loteva se me nekakšen nemir.

Iz kupeja odidem na hodnik. Odprem okno in se nadiham "francoskega zraka". "Francija!" pomislim. Francija. Dežela mojih sanj.

Vlak še vedno drvi, jaz pa opazujem francosko pokrajino. Spominja me na našo, saj je tipično kraška. Na eni strani je vsepovsod rjavkasto rdeča zemlja, na drugi strani pa se ti odpira pogled na neskončno veliko Sredozemsko morje.

Pogled se mi ustavi tudi na svetlo modrih v vetru plesočih poljih lavande. Njen vonj se razširja daleč naokoli. Seveda pa ne moreš prezreti vinogradov, nad katerimi se vzdigujejo naselja. Na skalah in na nerodovitnih površinah so zgrajene hiše, ponekod celo bloki, ki so na pogled zelo zanimivi. Moj pogled se ustavlja tudi na velikih mestih, skozi katera se vozim.

Vlak še vedno drvi, jaz pa štejem mesta; Nica,.... Cannes, Toulon in končno Marseille. Lokomotiva zmanjša hitrost in ljudje se

ripravljajo za izstop.

Zaprem okno na hodniku in odidem v kupe po svoje stvari. Vlak se ustavi. Izstopim.

S pogledom ošinem mimoidoče in se odpravim proti izhodu železniške postaje. Tedaj zagledam strica, ki mi prihaja naproti.

Pozdravila sva se in se z njegovim avtomobilom odpeljala v 30 km oddaljeno naselje Les Milles. Ko sva prispela do cilja, sem pozdravila še ostale in se odpravila k počitku, kajti pot je bila dolga in utrudljiva.

Naslednje jutro sem se z bratrancema odpravila na ogled Marseilla. To je staro mesto, v katerem najdeš veliko zanimivosti. Najbolj zanimive so zgradbe, ki so zgrajene v baročnem slogu. Poleg teh zgradb je še veliko drugih zanimivih stvari, kot so: katedrala, podzemna železnica - METRO, podvodna železnica, Marseillska cerkev Notre Dame de la Garde, ki je posvečena mornarjem. Zelo zanimiv pa je tudi otok v bližini Marseilla, na katerem je utrdba, kjer je bil zaprt grof Monte Cristo. V bližini Marseilla je mesto AUBAGNE, v katerem je muzej tuje legije. Tu so imena vseh vojakov, ki so služili za Francijo v tujski legiji (Alžirija, Maroko).

Ko vstopiš v prvi prostor, zagledaš na tleh velik zlat križ, ki kaže v steno, na kateri so z zlatimi črkami napisana imena padlih, na drugi strani pa imena preživelih, med katerimi je tudi moj stric. V ostalih prostorih so fotografije in razni predmeti padlih in tudi preživelih.

Pozabila sem omeniti še francosko hrano, ki je zelo raznovrstna. Francozi cenijo dobro hrano in pijačo (vina!). Za začetek ti ponudijo aperitiv, potem sledi predjed (raznovrstni siri), šele nato začnejo s pravim kosilom. Na mizo prihajajo razne jedi, med njimi tudi afriške specialitete. Po obilnem obedu pride na vrsto spet sir in razne slaščice ter sladoled. Seveda pa jim ne manjka vina in raznih brezalkoholnih pijač.

Za Francoze je značilno tudi to, da se zelo radi pozdravljajo. Zelo dobri prijatelji se med seboj pozdravijo s stiskom roke in tremi poljubi, tudi če se vidijo trikrat dnevno. Z vsakim dnem, ki ga preživiš s Francozi, spoznaš nekaj novega. Zaželiš si, da bi lahko ostal med njimi.

Virineja 2.c

BABE
BABE

Bila je pomlad. Tista, ki prinese veliko lepega vsakemu. In meni je tudi. Šola se obesi na klin, v facah pa samo debelo izbuljene oči, ki so povsod drugje, le tam ne, kjer bi morale biti. Taka bitja ne morejo trezno razmišljati. Tudi jaz nisem. Spomladi je dosti teže upecati kakšno žensko kot v drugih letnih časih. Jeseni, na primer samo blekneš : "Jaz te ljubim, tebe, krucinal, boš rekla ja ali ne?". Toda spomladi bi izpadel idiot, če bi hotel na tak način osvajati ženska trupla. In tu nastopi problem. Kako, hudiča, iti tja in preprosto ziniti nekaj takih besed, da bi te ona razumela. Lahko si pripravimo obširno študijo. Le pogledjte, tiste s črnimi lasmi in očmi so bolj zakompleksane kot bjonde. Bjonda se ti kar sama ponuja, še posebno, če ima plave oči. To resda ni problem, vendar je boljša neka tiha, vase zaprta tipinja, iz katere je treba izvleči prav vse, če te sploh zaznava. In ona prikimava, nikoli ni proti in človek skoraj obupa. Ko pa se enkrat to truplo zaljubi vate, potem je človek na konju. Lahko počne z njo, kar se mu zahoče. Ta

punca je potem uporabna za en mesec, potem se jo odrabi. Potem je za odstrel. Kaj morem, saj ni samo ona na svetu. Ja, kot da bi moral hoditi z njo vse do novega leta. Punca je obupana, malo joka, sovraži te, ti pa že gledaš kakšno drugo. Vsake toliko časa se najde taka z rjavimi lasmi in sivimi očmi. Te so najbolj zvite. Raje pobrišem prah in pomijem posodo, kot da bi šel tisto pecat. Pa tudi če se ti ponuja na vse pretege. Klinc te gleda, baba sitna. Le enkrat sem nasedel taki. Osel gre le enkrat na led. Mislil sem si, da ne smem presojati vseh le po eni, a se je izkazalo, da je že tako. Z nekaterimi sem že skoraj ..., pa sem spoznal, da so prav take, kot tisti moj prvi primer. Ne, fantje, ne nasedajte rjavim s sivimi očmi. Obstojajo še take, ki imajo modre oči, pa niso bjonde in tako naprej in tako dalje. In kaj naj rečem za vse tiste, ki niso bile zaobjete v tem premisleku: "No ja, še kar fajn punce."

Matjaž 3.d

Mrala roka .stop.
Toplo sonce .stop.
Dobra klapa .stop.
Jaz pa kinygo od
kemije v rokah
non .stop.
Nate

1.0
NLP

BEREK,
29.7.1977

INTER RAIL TICKET

Najbrž ste se že ob naslovu začudili. Drugi naravoslovčki ste morda celo pomislili, da vas hočem že vnaprej "napiflati" z lekcijo iz vaše nemške knjige. Kje pa! Kar potolažite se. Ta sestavek bo dišal čisto počitniško, eksotično in razburljivo. Pozor! Vlak prihaja! Vstopite, kajti popeljal vas bo!

Naj najprej razložim naslov:
INTER: pomeni internacionalen, to je **MEDNARODEN**

RAIL: railway, to je železnica
TICKET: vstopnica, vozovnica, listek

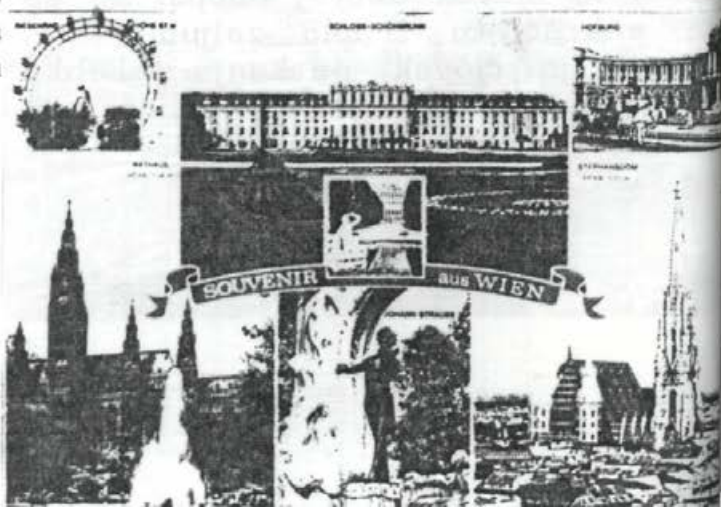
In kaj je to? To je karta za vlak, s katerim se lahko voziš 31 dni v II. razredu po Jugoslaviji, Belgiji, Danski, Finski, Franciji, Grčiji, Veliki Britaniji, Irski, Italiji, Luksemburgu, Maroku, Norveški, Nizozemski, Avstriji, Portugalski, Romuniji, švedski, švici, Španiji in Madžarski. Cena se spreminja glede na razmerje med dinarjem in švicarskim frankom (kot izgleda, se nam slabo piše). V počitnicah je bila približna cena 140 000 din, kar pa ni tako veliko za en mesec vožnje, pa še za popuste na

ladji (na primer iz Belgije do Velike Britanije) in avtobus ter brezplačno vožnjo s trajektom do Skandinavije. Seveda je za večje udobje vedno treba nekaj dodati. Tu zahtevaj doplačila brzi in ekspres vlak. Problem pa sta le prenočišče in hrana. Mislim, da s hrano sploh ni problemov. En mesec že nekako prestradaš, spiš pa lahko na vlaku pri prijatelju, sorodniku, v Youth Hotelu (v počitnicah je bila cena 3000 din na noč) in če le nisi na Antarktiki, tudi v parku v topli spalni vreči. Pa še nekaj je zelo pomembno: ne smeš imeti več kot 25 let. Zatorej vzemite nahrbtnik in "spalko" in na pot! Pa da si ne bi kdo oblekel večerne toalete ali belih hlač!

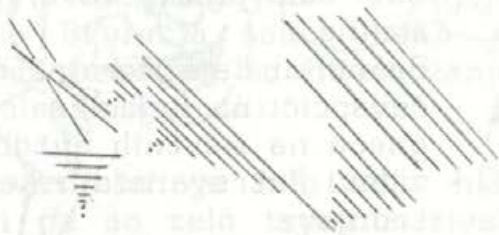
In še nekaj priporočam: znanje tujih jezikov (poleg slovenskega obstajajo še drugi jeziki) in vsaj približen plan potovanja si pripravite. Kaj pa me tako čudno gledate? Da ne vzdržite en mesec, ne da bi jedli? No, zaradi tega pa var res ni treba biti v skrbeh. Po svetu obstojajo tako imenovane McDonalds - samopostrežne restavracije s poceni hrano. Siti? O.K. Se vidimo v New Castlu? Rimu? Grčiji?

Jaaaa!

Lucija

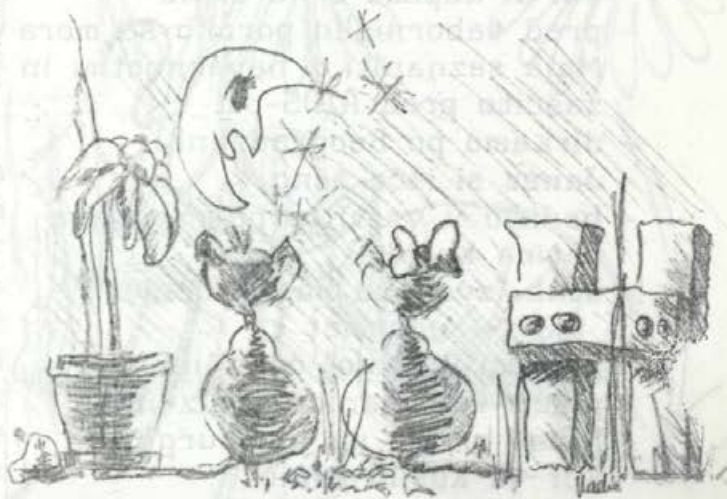
SPOMENI SPOMENI

Spoznal sem jo na morju, toda ne na plaži ali v "discu", kot bi si kdo mislil. Bila je kuharska pomočnica v počitniškem domu, kjer je naša družina preživljala svoj letni oddih. Nekajkrat sem jo videl, pa nisem dobil "šanse", da bi jo spoznal. Tako sem preživljal dneve s "klapo", učil sem se jadрати na deski, smučal sem na vodi in podobno. Zvečer pa smo, kot je samoumevno, šli na ples. Nekega večera smo tam srečali tudi naše kuharske pomočnice. Zapletli smo se v pogovor. Zvedel sem za njeno ime, da je naravoslovka in iste starosti kot jaz. Od tega dne smo se z njimi srečevali vsak dan. Ko so imele prosto, so prišle k nam na plažo, zvečer pa smo šli skupaj plesat. Sedaj sem imel več priložnosti za pogovor z njo. Kmalu pa sem ugotovil, da je "full" zaljubljena

(kako velika beseda!) vame. Zvečer sva ostala sama, kajti vsa "klapa" je šla spat. Objel sem jo. Kar sem doživel od tu naprej, se ne da opisati z besedami. To se lahko le doživi. Od tega večera je čas kar divjal. Nenadoma je treba domov. Konec je bilo sprehodov po mesečini, konec nežnih besed, ki sva si jih šepetala. Izmenjala sva si naslova, se poslovila in odšel sem. Po eni strani mi je bilo hudo zaradi ločitve, po drugi pa se mi je počutil zopet prost. Nekajkrat se še videla, toda nisem bil več Miran z morja. Kmalu so prenenali telefonski pogovori med nama. Ostala je ena črtica več na nočni omarici. Fant, toda kljub temu sem bil do ušes zaljubljen! (zopet velike besede!)

M.Fučka

8. zlet ZTJ tabor rudarskih mest

- Brane igra tiho na kitaro (nas budi)
- naši fantje so se sami in prav nemarno ostrigli
- Črnogorci plešejo kolo
- Kalemegdan: gledamo leve
- Simonova roka počiva na Mitjevi zadnjici
- cel dan pospravljamo sotoke za Sergeja Kraigherja, pa ga ni
- Mojca vlačí s seboj termoforcek v obliki Mikija
- taborniški disko
- vsi si kupimo črna očala
- pred taborniško poroko se mora Maja seznaniti z nevarnostmi in zaščito pred AIDS-om
- dirkamo po Beogradzanki
- Janez si išče ženo
- hodimo v vrsti in pojemo Naša četica koraka
- štab (zvezane noge): dekleta 0:2 ← nogomet
- Labinci "ždrajo" čokolino
- pišem razglednico za Izvir
- "Spet gremo na hamburger, ker je kosilo zanič!"
- dež + "krompir plac" +

košarkaška žoga --> nastane mešanica med nogometom, vaterpolom in rugbyjem

- Francelj nam teži v kuhinji
- BiP = Bedna imitacija Piva
- fuzhal, revans, klub: dekleta
- Bratski tabor, Izo, Sandi
- Novi sad: pijemo kavo, jemo maline
- Brane mi daje moralne nauke
- čevapčići na kajmanu
- gneča na mestnih avtobusih
- zidovi Petrovaradžinske trdnjave
- Tadej razkazuje svoje obline
- Janez se je oženil z doema
- na Avalo se mi ne da
- na staniščih je spet vrsta splav Barakuda - romantika za ponoreti !!
- Nadja in Brane peseta sredi tabora
- Miška je direktor za sekrete, Robi jih pa čisti
- za Prešernov hram ni časa
- Sava pa tiho teče dalje

PRAVLJICA BRVINCIAH

Nekje na robu gozda se je odpirala votlinica in v njej je delovala Brvinčja šola. Vsako jutro, razen ob nedeljah, so hiteli vanjo še nepolnoletni brvinčki.

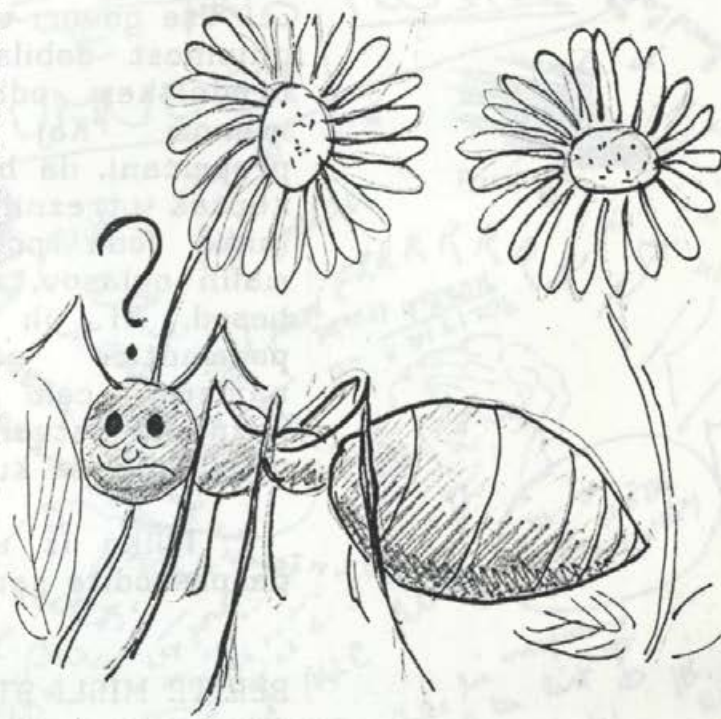
V votlinici je bilo zelo hladno. Brvinci pa so zelo trpežne živali in so vsi preživeli tudi ure telovadbe, kajti tam je bilo zelo, zelo hladno. Poleg tega, da so trpežni, so brvinci tudi visoko inteligentne živali. Ko je bilo temno, si je vsak ujel kresničko, ki mu je svetila, da se je lahko učil pozno v noč - kajti njihovo geslo je bilo učiti se, samo učiti se. Učili so se poleti, jeseni, pozimi, spomladi, podnevi, ponoči. Njihove glavice so črpale znanje za življenje, bodočnost človeštva.

Ti brvinci niso bili samo trpežni in pametni, bili so tudi strašansko pridni in ubogljivi; nikdar niso klepetali v šoli, ne razgrajali, nikdar se niso uprli - zakaj pa bi se sploh? Svoj čas so pametno izrabljali (pravilo številka 1 za uspeh). šola: prva in zadnja stvar na svetu. Niso brali neumnih revij, ki bi jih zastrupljale z razmišljanjem, ne knjig,

kajti v njih se marsikaj dogaja, niti se niso ukvarjali z drugimi stvarmi kajti njihova sladka mladost je bila samo šola, votlinica pa edini prostor življenja in edini prijatelji - kresničke. Brvinci niso niti preklinjali in tudi na škodljive stvari se niso navajali. Vse to se je kazalo v njihovih ocenah - bile so spodaj debelo zaokrožene, zgoraj pa ravne ...

Zato je v Brvinčji šoli vladal zlati mir in ljubezen.

Nauk?

Naši igri je ime

KAJ MISLIŠ ?

Vprašanje ponuja zelo različne možnosti, predvsem je zaželjena originalnost (!).

Vse govori o tem, da je naša originalnost dobila noge. Ko se je v uredniškem odboru rodila ideja z imenom "Kaj misliš!", smo bili prepričani, da bomo dobili v povračilo kupček treznih razmišljanj mladih ljudi. Toda poleg ženitnih ponudb, malih oglasov, številnih vulgarizmov, besed, ki jih razumejo le majhne podmnožice učencev naše šole, najdemo celo par avtoportretov neznanih ustvarjalcev, skratka, to je ogledalo naše kulture!

Toliko iz uredništva, o ostalem pa presodite sami ...

BERITE MISLI STOLETJA !!!

KAJ MISLIŠ

was meant du?
what do you mean?

MI SMO BREZ MISLI

DA STE
ALI SMI
OSLI!
VSE NAJSLABŠE

MISLIN DA STE BREZ MISLI IH DA NE BOTO TI MISLILI

ETA
KOMA
BERI
PIU
HUNDERTAL

MISLIN - TORJ
KAKO BI SE KASLESE
KAKO BI SE KASLESE
NO. 11
BIANCO
KAI MISLIŠ ALI
JE V - A
NEBOLZHA
PST.

MISLIN, DA
SO MODERN
TALKING
ENAKO MISLIN DA NIČ NE
VEDO, ZATO MAJ
TEGA HE
USTVARJAJO!

TEŽAKI
je ta sola
ANILA
MA NAJSLABŠE
SOLSKO GLASILU
DOBITE SA
PEL

KER SE
OSEL VALJKA
SVOJE MISI NAPISE
KOR TO
SOLTANTO IL' SESCO
E COSE PIU BELLE
JE
MALO PROSTORA

ŠOLA JE KOT HRANA
LAKOTA
KER JE
PIŠI NEUMNOSTI!

NE
KAKO BOM
UPORABIL
NETOKRITE
MENICE

KAKO
KAKO
SOLE
ETA
ODSTRANITI
PROBLEM
HATA

NEKA
BOJU
IDE SUE
KUBA
POLITIKA
JE

ZA DA
OVDE NIŠTA
NE PAFUNEM

QUESTO E PER QUELLE
SCHE SONO ANCORA VERGHE
VENITE E SARETE
CONTENTE!
NE MISLINI
ME MI
TEBI KAJ
PO CDPIV
HEM NIKOL
JAZ NIKOLI
KAPLIA NA LIST

LEP POZDRAN
TO LEPIHA DVENA
20 - BRNOO

OSTI O LUBEZNI
KER
20 - BRNOO
20 - BRNOO
20 - BRNOO

To in ono o brucovanju

Tema.... Le svece oddajajo medio svetlobo. V ozadju se riše temen lik človeškega skeleta, ki ga vneto objema bruc ženskega spola. Reva majhna, se na prstih mora stati.... Na parah leži nezavestna deklica, ki čaka na rešitelja... Ostala golazen kleči pred odrom. Malce zelena v obraz. Majčkeno od strahu, pretežno pa od tempera barve.... Mrtvaško vzdušje.... Gruča rabljev v temnih oblačilih obkroža te ostudne zivali in si počasi, premišljeno izbira žrtve.

Če bi k temu dodali: "Kaj je to?", bi dobili odgovor: "Neumno vprašanje! Brucovanje, a?"

Da, brucovanje, s katerim so nas "plasil" že kar nekaj tednov prej. Zabava, ki naj bi bila duhovit krst prvošolcev ali fazančkov, pa je izpadla kot zabava, polnočnemu plesu okostnjakov na ajdovskem britofu podobna.

Zakaj?

Najprej zelena tempera, s katero so ti nežno napleskali obraz. Obraz že. Ampak ko se je v take indijanske barve odela tudi obleka... Nato plazenje po dvorani. Ni to malce preveliko ponizanje? Je moralo vse to potekati v tako sadističnem in tiranskem vzdušju? Je bil cilj brucovanja znašati se nad prvimi letniki ali jih sprejeti v svoje vrste na zabaven način?

Zakaj vrsta laži?

Nadalje: organizacija - porazna, pokvarjen mikrofoni, nered, prerivanje, histerično vpitje lepše polovice človeštva

Stare, prezvecene metode "mučenja". Za povrh pa še dolgočasno.

Torej: več sreče prihodnjic ...

Nataša l.d

Dne 1. oktobra 1987 smo imeli v Domu učencev SGN šole krst prvih letnikov. Med njimi sem bila tudi jaz. Ko sem malo povprašala prve letnike - mučence, kot so se sami imenovali, kaj mislijo o brucovanju, so bili vsi enakega mnenja: "Na krstu so nas preveč mučili, na plesu pa je bilo v redu, saj nas višji letniki niso gledali tako zviška kot pred krstom". Mučitelji pa pravijo, da bi nas lahko še malo bolj privili, vendar pa priznajo, da bi bilo potem res malo pretirano. Drugače je bilo v redu. Opazovalci menijo, da je bil najbolj v redu konec "mučenja". Tovarishi in tovarišice menijo, da je bilo vse skupaj pretirano in tudi škode je veliko, zato bodo najbrž ukinili ples. To pa ne bi bilo preveč prijetno, saj bi bil potem zelo velik dolgčas na tej soli.

Jurka 1.c

KRST NA SGNŠ. Ali je bil res primeren sprejem za bruce? Nad njimi so se "brihtne" glave naše sole, najbolj ustvarjalni in naj naj - - inteligentnejši izživljali, kakor da bi

ušli iz pragozda. Seveda je svojo vlogo odigral tudi alkohol, kajti naj bodo še tako ustvarjalni, v normalnem stanju take predstave ne bi uprizorili. Z njimi so počeli, kar so hoteli - jih z jajci obmetavali, se šli slikarje brez pravega okusa nians, frizerje, ki so izumili nov način barvanja las z moko, se šli policaje v rabljevi obleki in s pendreki v rokah itd... Bolje, da ne naštevamo več, saj bi človek pomislil: ALI SO RES CIVILIZIRANI ALI PA SO ŠE VEDNO NA NIVOJU DIVJASTVA?

Dragi bruci ter vsa ostala golazen! Slišali smo, da je bilo na brucovanju grozno. Baje ste bili vsi zeleni (verjamemo, da vsak drugi bruc barve še povohal ni). Če pa je koga barva srečala malo bolj intimno, bi se pač lahko takoj po brucovanju opral (da to pomaga, vam zagotavljamo iz lastnih izkušenj).

Iz strogo zaupnih virov smo izvedeli, da smo bili na brucovanju pijani vsi od prvega do zadnjega. Smo

bili pijani - nismo bili pijani, to je zdaj vprašanje. Pijani smo bili le v primeru, če ajdovski zrak vsebuje alkoholne hlape. Strokovno je dokazano, da ajdovski zrak teh primesi ne vsebuje - torej nismo bili pijani.

Nekateri nepridipravi zatrjujejo (ne iz prvih letnikov), da smo se šli tudi frizerje (baje bi lahko ob koncu brucovanja pripravili razstavo neokusnih pričesk), mi pa o naših frizerskih podvigih ne vemo ničesar, isto pa vam lahko pritrdijo "mučeniki".

Neka sluzasta stvarca nam je na uho prišepnila, da smo skušali s kostumi in pendreki, ki sploh niso bili pendreki, žaliti organe javne varnosti. Ostajamo brez besed.

Ob tej priliki bi se radi zahvalili še tovarišici Heleni Kragljevi, ki nam je svetovala, kako naj bodo kostimi sešiti in so nam jih dekleta iz drugega letnika pri njenih urah tudi sešila.

4.a

Kaj meniš o cveku pri:

- ANGLEŠČINI

Izjava: "I was very happy!"

- MATEMATIKI

Izjava: "Da bi jo ruknilo"
(tovarišico namreč)

- NEMŠČINI

Izjava: "Kaj bi govoril o tem."

- MATEMATIKI

Izjava: "Ne vem."

- ZGODOVINI

Izjava: "..."
(načelno nimam nič proti trem pikam, če jih ne uporabljajo totalni tepci za izražanje svojih praznih misli)

- MATEMATIKI

Izjava: "To je žalitev mojih genialnih možganov."

- ANGLEŠČINI

Izjava: "Sedaj prav dobro vem, Slovenec sem!"

- NEMŠČINI

Izjava: "Nič ne mislim"

"Si bil jezen?" , "Ja."

"Si jezen?" , "Ja."

"Boš jezen?" , "Jaa!"

- FIZIKI

Izjava: "Napiši, da se počutim kot pohojena glista."

"Kaj bo doma?" , "Indijanski ples v malem."

- UMETNOSTNI

Izjava: "Moje gate so polne."

- MATEMATIKI

Izjava: "Joj, si tečna. Pusti me na miru!" (s svojo bolečino v srcu)

- TEKSTILNI TEHNOLOGIJI ALI NEKAJ PODOBNEGA

Izjava: "Kaj jest vejn."

- SLOVENŠČINI

Izjava: "Počutje polizane mačke." (slišal sem že za polizane frike, za polizane mačke pa še ne!)

- RACUNALNIŠTVU

Izjava: "Žalost, žalost !"

- FIZIKI

Izjava: "Bila sem v nebesih."

"Kako pa je tam?" , "Ne vejn."

- ANGLEŠČINI

Izjava: "Slabo x 3 ."

- MATEMATIKI

Izjava: "Sem mislila, da crknem in sem jokala cel dan."

- FIZIKI

Izjava: "Super. Rada bi dobila še enega."

"Hvala."

"Kaj si neumna. Kej tisto si napisala?"

- SLOVENŠČINI

Izjava: "Počutje polizane mačke."
(slišal sem že za polizane frike, za polizane mačke pa še ne!)

- RACUNALNIŠTVU

Izjava: "Žalost, žalost!"

- SLOVENŠČINI

Izjava: "Ena plus ena je še vedno dva."

- KEMIJI

Izjava: "Sovražim alkimiste!"

- ANGLEŠČINI

Izjava: "Cvek je drek. Zmeraj smrdi."

"Rabim neko izvirno izjavo."

"Ja, saj je Izvir za izvirno. čakaj, čakaj, da premislim. Napiši, da sem bil vzburjen, potem: Zelena je moja dolina. Dol z angleščino!"

- ZGODOVINI

Izjava: "Ja, cvek sem dobila zaradi zaljubljenosti v tovariša."
- (slavnemu anketirancu se je tako mudilo z izjavo, da je pozabil na vzroke)

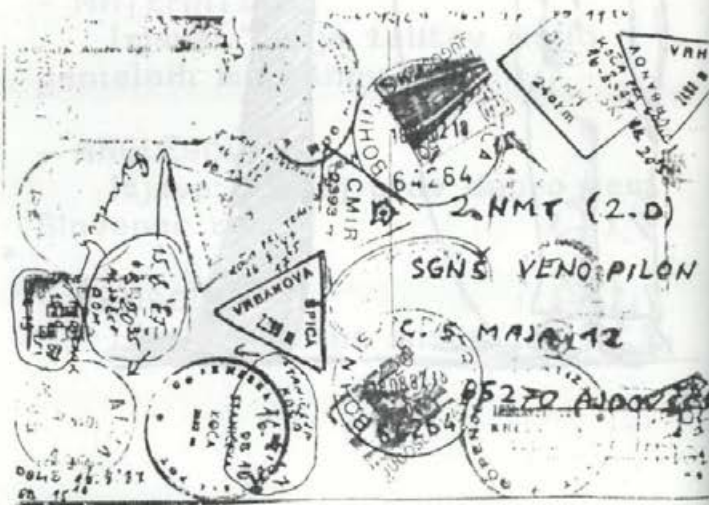
Izjava: "Ha, ha, ha!"
- (temu anketirancu se je še bolj mudilo kot prejšnjemu)

Izjava: "To je za IZVIR! Bejžmo!"

In če povzamem:

Dragi sotrpini, nikar ne vrzite puške v koruzo, čeprav - CITIRAM: "Tej drami kmalu sledi nadaljevanje."

Milka Furlan

ČVEK PRINT

Na tradicionalnem jesenskem krosu so nekateri tekli tako hitro, da si niso mogli prižgati cigaret.

Brucovanje: bruci temeljito kročeni; tako da so morali iskati plažbo v maminih krilih.

Dva dni zapored je nepopisna neča šolarjev strmela v plakata pri bivšem placu" dežurnega. Le kdo je oredni tajni organizator te ustvene za...nosti naših mladostnikov s skritimi umetniškimi otenji? Naš slavni Izvir.

Mentorica OO ZSMS SGNŠ V.P.A. je pripravljala atentat na spečo redsednico K. za IPD.

Prof. P. je 3.d prepovedala iti na mars (grozi jim nenapovedana kontrolka !!!!!).

Dragi Sofokles bi se obrnil v robu, če bi videl, kaj so naredili z njegovo dramo.

"Mehki so stoli in sladko spanje."
(Antigona)

4.a so abstimirali na maturantskem pisno zapriseženo)

HARDER, STRONGER, FASTER

(HEAVY METAL)

Začelo se je, ko sem spraševala ajdovske metalce, kaj jim pomeni HM, ki je bil tedaj zame le brezvezno žaganje. Njihovi odgovori so me presenetili s svojo gorečnostjo in sklenila sem stvar raziskati. Končno sem pristala na kratkem tečaju o HM, kjer sem spremenila svoje mišljenje. Dragi fantki in deklice! Tistim, ki si niste na čistem, kaj in kako s HM, želim posredovati informacijo.

Iz stare hipijevske glasbe (Jimmy Hendrix, Who, Free, Coram) se

razvijeta: - Hard rock: Deep Purple

(Smoke on the water),

- Led Zeppelin (Whole lotta love)

- Glam rock: Kiss, T. Rex, ...

Hard in glam rock vplivata na nastanek heavy metala in bendov kot Iron Maiden, Judas Priest, Thin Lizzy). "Čistega" HM je zelo malo; pač pa je mnogo vrst: black, speed, trash, power, epic, hard core, ...

In kako spoznaš HM glasbo? Zanj je značilen riff. To je najmanjši, čimbolj preprost sklop 3 - 5 tonov, ki poudarjajo melodijo. Ritem je močan in hiter; spon se sliši bas kitara in bobne; ritem kitara je neobvezna. Zvok kitare je oster, frajerji na njej izvajajo vse mogoče solacije (v enem komadu celo "predelano" Bethovnovno 9. simfonijo). HM ne pozna sintetizacije, ne playback-a; vse je izvedeno na instrumente, ki jih glasbeniki vrhunsko obvladajo, in v živo.

Metalski bendi prepevajo dve vrsti besedil. Udarne pesmi govorijo o mistiki, zgodovini (antika), epih, črni magiji, korupciji, terorju (I hate school rules govori očitno o "šolskem terorju"), vojni, trpljenju in smrti.

Balade pa "baladijo" o ljubezni (ounce, saj poznate Škrpijončkovo I' still loving you), samoti in osebnih

problemih. Vsaka balada ima v sebi del resničnega življenjskega izkustva pevca, članov benda, ...

Pa vendar, tudi če napišemo znanstveno disertacijo o HM, še vedno ne bomo vedeli, kaj je to prav zares, kajti pravi HM se vidi na koncertu. Scene so ogromne in učinkujoče. Ozvočenja in osvetljenja je še nekajkrat več, kot si misliš. Scenski efekti se vršijo drug za drugim: dim, eksplozije, laser, projekcije, ... Na odru je stalna akcija, glasbeniki prav nič ne "šparajo", ampak komunicirajo s publiko in publika nori z njimi. Tu ni tistega: jaz sem več, ker si ti plačal, da me prideš poslušat. Odnos je bolj naraven, človek je na isti ravni z dogajanjem, pa če je za HM ali ne. Obvezno pa se na koncertu zgubi nekaj kilože, pa še prav prijeten način hujsanja je. V Castle Doningtonu je redno HM fešta: Monsters of Rock. Gledalcev pride 60 do 120 tisoč. Na odru se poleg glasbenikov včasih pojavijo tudi svinje, kače, podgane, ... Odvisno pač od benda. "Spešal šovi" pa so, ko Blackie Lawless reže vrat prikupni punčki ali svečano pije ovčjo kri, ali ko je Joly Belladonna ves vzvišen v opremi indijanskega poglavarja.

Sicer so nekateri bendi oblečeni kot šminkerčki v bermuda hlačah.

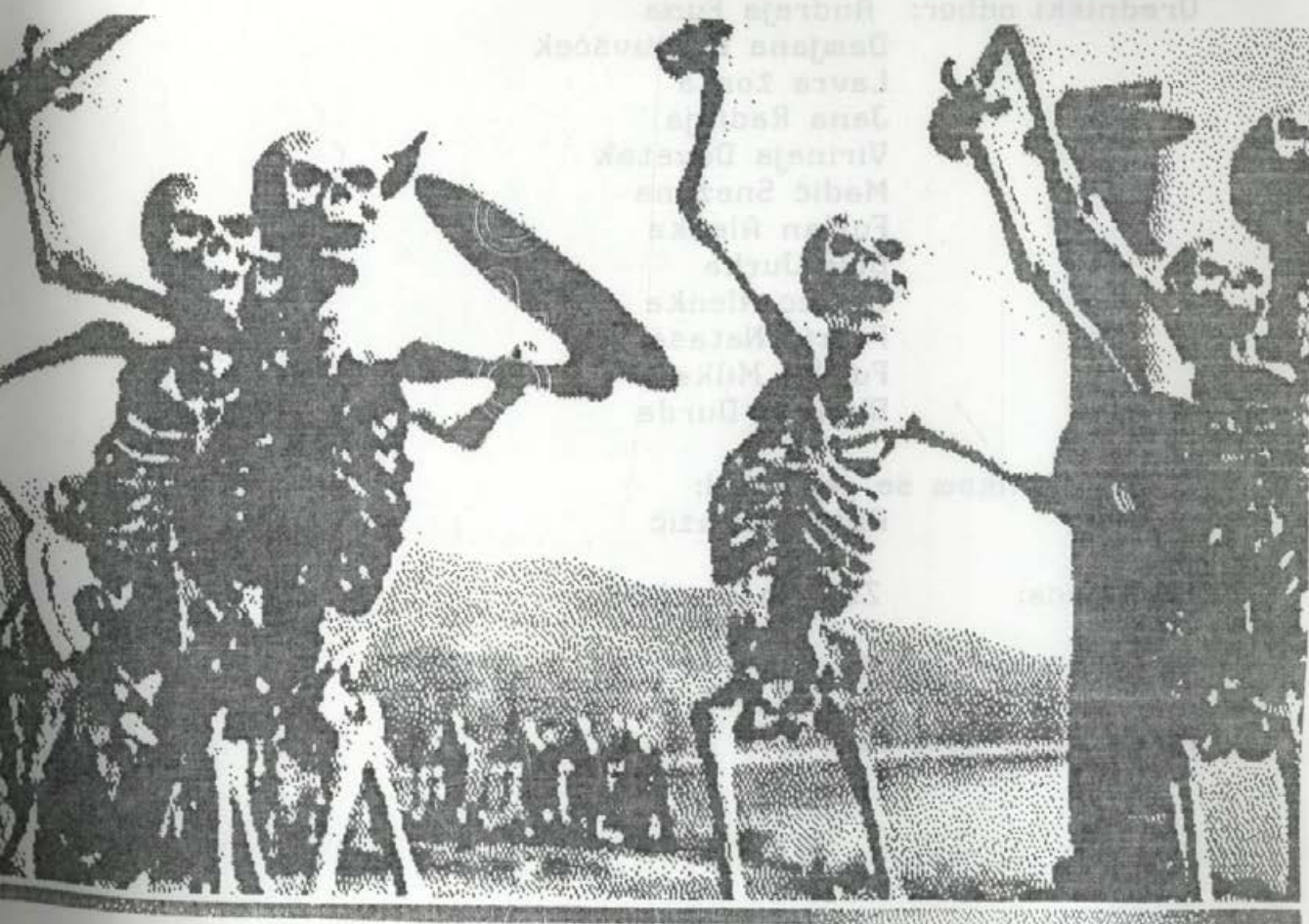
drugi pa kot učlovečeni satančki v temu primernih oblekah in make upu.

HM stil ni točno določen. Njegovi privrženci ponavadi nosijo dolge lase. Od smeri HM je odvisno, ali so oblečeni v črno, v usnje, jeans ali pisane "kulturne" obleke, ali si bodo naredili očarljiv make up ali se nakitili z verigami in zakovicami.

HM plošče izhajajo v milijonskih nakladah (Poison, M.Crue, Europe, Bon Jovi); na lestvicah so dostikrat zapostavljene, "uspevajo" le komercialni pop metalci. Pri kvaliteti plošč je pravilo kot pri drugih zvrsteh glasbe (na 10 slabih 1 dobra).

Zdaj pa še pozdrav heavy metalcem na naši soli!

Irena & Company

30

IZVIR

Glasilo Srednje gradbene in naravoslovne šole Venio Pilon Ajdovščina

številka: 1
šolsko leto: 1987/88

Glavni urednik: Irena Vrabec

Uredniški odbor: Andreja Funa
Damjana Brezavšček
Lavra Žonta
Jana Radinja
Virineja Devetak
Madič Snežana
Furlan Alenka
Bole Jurka
Ipavec Alenka
Petrič Nataša
Furlan Milka
Blanuša Durda

Z računalnikom se je trudil:
Fedor Tomazič

Mentorica: Zdenka Blažko

Število izvodov: 150

Ajdovščina, november 1987

